

Η τραγική μοίρα των Χριστιανών στη Μέση Ανατολή και τη Β. Αφρική

Στην περίπτωση των

τζιχαντιστών, όσοι με κάθε μέσο επιδιώκουν την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας επικράτειας του Θεού,

με ό,τι αυτό σημαίνει για όσους δεν την επιθυμούν (βλ. εξαφάνιση), αυτοί εφαρμόζουν σε ακραίο βαθμό την ισλαμιστική τους πίστη και τελικά δικαιώνονται στα μάτια του Θεού τους.

Γεωργίου Τσούπρα, Δρος Θεολογίας

Στο τέλος του 2010 ένας Τυνήσιος μικρέμπορας αυτοπυρπολήθηκε δημόσια διαμαρτυρόμενος για την τιμή του ψωμιού στη χώρα του. Μια πράξη απελπισίας, η οποία συγκρινόμενη με τις απώλειες τόσων ζώων καθημερινά, θα φάνταζε στα μέσα της διεθνούς ειδησεογραφίας ως ασήμαντη λεπτομέρεια, που, όμως, στάθηκε αρκετή για να ανάψει το φυτίλι μιας μεγάλης έκρηξης. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο όλες οι χώρες της Βόρειας Αφρικής συνταράχθηκαν από λαϊκές εξεγέρσεις εναντίον των επί δεκαετιών πανίσχυρων καθεστώτων που διοικούσαν δικτατορικά τις χώρες αυτές. Το κίνημα αυτό ονομάστηκε από τους Δυτικούς «Αραβική Άνοιξη» και αντιμετωπίστηκε από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους στην Ευρώπη ως ένα θετικό βήμα για την επικράτηση προοδευτικών πολιτικών στην περιοχή. Γι' αυτό και οι Δυτικοί ενίσχυσαν με κάθε τρόπο τους εξεγερμένους και τους έδωσαν το ηθικό και πολιτικό έρεισμα, αναγνωρίζοντας τις οργανώσεις τους ως νόμιμες κυβερνήσεις.

Οι αρχικές, όμως, ελπίδες για την επικράτηση προοδευτικών και συμμαχικών προς τη Δύση κυβερνήσεων αποδείχθηκαν παραπλανητικές. Η λεγόμενη «Άνοιξη» είχε ως αποτέλεσμα την ανάφλεξη όλης της περιοχής και την ανάδυση καλά κρυμμένων κοινωνικών και κυρίως θρησκευτικών αντιθέσεων, που επέφεραν με τη σειρά τους έναν βαθύ και παγωμένο «χειμώνα» χωρίς τέλος στις περιοχές αυτές. Ειδικά στη Συρία, ξέσπασε εμφύλιος πόλεμος με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και εκατομμύρια εκτοπισμένους και πρόσφυγες.

Κύριοι κερδισμένοι από τις εξελίξεις αναδείχθηκαν οι τζιχαντιστές, οι οποίοι δρούσαν ήδη από το 2011 στο Ιράκ. Αυτοί ένωσαν τις δυνάμεις τους με τις αντίστοιχες ισλαμιστικές ομάδες της Συρίας και σχημάτισαν το λεγόμενο Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και της Συρίας (ή του Λεβάντε, ΙΚΙΣ-ΙΚΙΛ) στα εδάφη που τέθηκαν υπό τον έλεγχό τους στις δύο χώρες. Τον Ιούνιο του περασμένου έτους ανακήρυξαν την επανίδρυση χαλιφάτου με ανώτατο πνευματικό αρχηγό τον Αμπού Μπακρ-αλ-Μπαγκντατί, ο οποίος μετονομάστηκε σε Χαλίφη Ιμπραήμ. Ταυτόχρονα απηύθυναν πολεμικό κάλεσμα σε όλους τους μουσουλμάνους όπου γης, να ενωθούν μαζί τους ώστε να αρχίσει ο ιερός πόλεμος εναντίον των απίστων και να επικρατήσει η ισλαμική πίστη σε ολόκληρο τον κόσμο. Στο κάλεσμά τους ανταποκρίθηκαν όλοι οι ακραίοι ισλαμιστές της ευρύτερης περιοχής, με αντίστοιχες δράσεις σε Κένυα, Νιγηρία, Υεμένη και Λιβύη, ενώ κατά χιλιάδες καταφθάνουν στην περιοχή μουσουλμάνοι από όλη την Ευρώπη για να πολεμήσουν κάτω από τη σημαία του Μωάμεθ και αν σκοτωθούν να ονομαστούν μάρτυρες της πίστης τους.

Στόχος αυτών των ομάδων είναι η επικράτηση του ισλαμικού νόμου σε όλη τη γη. Η σημαντική διαφοροποίηση της δράσης του ΙΚΙΣ από αυτή των προγενέστερων

ισλαμιστικών στρατιωτικών παραφυάδων (π.χ. Μουτζαχεντίν στο Αφγανιστάν, Μουσουλμάνοι μαχητές στη Βοσνία) έγκειται στην επιθετικότητα που δείχνει ακόμη κι απέναντι στους μουσουλμάνους των περιοχών αυτών, όταν αυτοί δεν εντάσσονται στην ισλαμιστική οργάνωση. Αυτό φανερώνει τη σαλαφιστική προέλευση των σύγχρονων ισλαμιστών, που αναζητούν την επιστροφή στην μουσουλμανική καθαρότητα του 7^{ου} αιώνα. Κατά τους σαλαφιστές ο ιερός πόλεμος δε στρέφεται μόνο εναντίον των απίστων-αλλοθρήσκων αλλά πρωτίστως εναντίον των διεφθαρμένων μουσουλμάνων. Ως τέτοιους ορίζουν όσους έχουν επηρεαστεί από τη δυτική κουλτούρα ή ζουν σύμφωνα με τα λεγόμενα δυτικά πρότυπα.

Για το λόγο αυτό σε όλη την ακτίνα δράσης των σύγχρονων τζιχαντιστών άμεσος στόχος είναι τα δυτικού τύπου σχολεία (βλ. σφαγές μαθητών και φοιτητών από τη Μπόκο Χαράμ στη Νιγηρία και την Αλ Σαμπάμπ στην Κένυα) αλλά και οι σηϊτικές δυνάμεις που αρνούνται την εγκαθίδρυση παγκόσμιας ισλαμιστικής διακυβέρνησης (Χεζμπολάχ, Χαμάς). Ως απόδειξη της αντίληψης των τζιχαντιστών περί οικουμενικής επικράτησης μπορεί να ιδωθεί η σφοδρή σύγκρουση με τους Κούρδους, οι οποίοι, αν και μουσουλμάνοι και μάλιστα σουνίτες, επιδιώκουν την εγκαθίδρυση εθνικού κράτους. Τελικά, όμως, μόνο οι Κούρδοι κατόρθωσαν να αντισταθούν νικηφόρα στην επίθεση των τζιχαντιστών και να αποδείξουν ότι η προέλαση των τελευταίων δεν είναι αποτέλεσμα πολεμικής ισχύος αλλά αδυναμίας αντιμετώπισής τους από τις κυρίαρχες κυβερνήσεις των κρατών. Πιθανόν πίσω από αυτή την φαινομενική ανικανότητα των τοπικών δυνάμεων άμυνας να υποκρύπτεται και μια ενδιάθετη στάση ανοχής απέναντι στους ακραίους μουσουλμάνους είτε από τον φόβο είτε από την προσήλωση του λαού στην Ισλαμική πίστη.

Ιδιαίτερο, όμως, μίσος και δολοφονική βιαιότητα επιδεικνύουν οι τζιχαντιστές έναντι των χριστιανών, ανεξαρτήτως δόγματος και εθνότητας. . Ειδικά για τους χριστιανούς της Συρίας υπάρχει επίσημη οδηγία από τους σαλαφιστές να αντιμετωπίζονται ως ένοχοι προδοσίας, με την κατηγορία ότι συνεργάστηκαν με τον Άσαντ. Ακόμη και η σημερινή στάση ουδετερότητάς τους θεωρείται ενοχή. Η προσπάθειά τους στρέφεται προς την ολοκληρωτική εξαφάνιση του χριστιανικού στοιχείου στην Ανατολή, παρά το γεγονός ότι ο χριστιανισμός είναι βαθειά ριζωμένη πίστη πολλών εκατομμυρίων πιστών εδώ και δύο χιλιετηρίδες και έχει επιζήσει με πολλές θυσίες κατά καιρούς. Για να πετύχουν το καταστροφικό τους έργο οι ακραίοι ισλαμιστές εξοντώνουν ομαδικά χριστιανούς με κάθε τρόπο, προβαίνουν σε βιαιοπραγίες και καταπιέσεις, αναγκάζοντας όσους επιβιώνουν να απομακρύνονται από τις πατρογονικές εστίες τους. Υπολογίζεται ότι από το 10% του πληθυσμού, που αριθμούσαν οι χριστιανοί στη Συρία, έχει απομείνει λιγότερο από το 1/10 του αρχικού πληθυσμού, ενώ στο Ιράκ σχεδόν έχει εξαλειφθεί βίαια η

χριστιανική παρουσία σε μεγάλες πόλεις, τις οποίες έχουν καταλάβει οι ισλαμιστές.

Οι επιθέσεις δεν σταματούν μόνο στην περιοχή που ελέγχει το ΙΚΙΣ, αλλά πολλαπλασιάζονται συνεχώς σε όλη την ευρύτερη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Οι πρόσφατες, μάλιστα, επιθέσεις σε Νιγηρία και Κένυα αποδεικνύουν οι ισλαμιστές επεκτείνουν τη δράση τους ολοένα και περισσότερο. Απ' ότι φαίνεται ο κίνδυνος αγγίζει και την ίδια την Ευρώπη, με τις επιθέσεις στο Παρίσι και τη Δανία να κρούουν την καμπάνα του κινδύνου για όλη τη Δύση.

Για τους τζιχαντιστές η άμεση επιδίωξη είναι η επικράτηση του θελήματος του θεού τους σε όλο τον κόσμο. Η ερμηνεία που κάνουν στο ιερό βιβλίο των μουσουλμάνων, το Κοράνι, είναι η πιο συντηρητική και ακραία. Παίρνουν κατά γράμμα όσα λέει για τους αλλόθρησκους, τους οποίους ονομάζει το Κοράνι *Dar al-Habr* (δηλ. Οίκος Πολέμου), και απέναντί τους κηρύσσουν διαρκή ιερό πόλεμο (*jiihad*). Η στάση τους είναι απόλυτα συνεπείς με τις εντολές του Κορανίου: «Πολεμείτε αυτούς μέχρις ου δεν θα υπάρχει πλέον πειρασμός, μέχρις ου δεν θα υπάρχει άλλη θρησκεία ή του μόνου Θεού» (Κοράνιο, Λάφυρα 8:40). Σ' αυτή τη μάχη ο κανόνας είναι μόνο η θανάτωση του αντιπάλου: «Ουδείς εκ των προφητών ηδυνήθη ποτέ να ζωγήρη εν τη γη άνευ σφαγών» (Λάφυρα 8:66). Ο μόνος τρόπος για να σωθεί ένας μη μουσουλμάνος είναι να πιστεύσει στον Αλλάχ: «Φονεύετε τους πολυθεϊστές όπου αν συναντήσητε, ζωγρείτε δε πολιορκούντες και ενεδρεύοντες αυτούς. Εάν όμως μετανοήσωσιν... άφετε αυτούς ελεύθερους» (Η Μετάνοια 9:5, 60). Άλλος τρόπος είναι η ανταλλαγή των αιχμαλώτων με λύτρα: «Μετά δε την κατάπαυσιν της μάχης άφετε αυτόν ελεύθερον ή ανταλλάξετε αντί λύτρων» (Ο Μωάμεθ 47:4).

Ο ιερός πόλεμος είναι οδηγία του ίδιου του Θεού και θεωρείται ως εκπλήρωση των εντολών Του: «Ω πιστοί! Εάν συνδράμητε τον Θεόν εν τη μάχη κατά των απίστων και ο Θεός θα συνδράμει υμάς...» (Ο Μωάμεθ 47:5). Όσοι πάλι πέσουν στη μάχη υπέρ πίστεως: «Ο Θεός δεν θα απολέση τα έργα των. Θα οδηγήση αυτούς και θα κατευθύνη τα καρδίας αυτών. Θα εισαγάση αυτούς εις τον παράδεισον, ον ήδη υπέδειξεν αυτοίς» (Αυτόθι). Για τους τζιχαντιστές ο δρόμος που οδηγεί στον Παράδεισο έχει μόνο μία πύλη, απ' όπου περνούν όσοι ξεκίνησαν ιερό πόλεμο.

Είναι, λοιπόν, κατανοητό γιατί οι σύγχρονοι φανατικοί επιδεικνύουν τόση επιθετικότητα και σφαγιάζουν αθώους χριστιανούς αλλά και μουσουλμάνους στη Μέση Ανατολή. Ακολουθούν σε ακραίο και απόλυτο βαθμό όσα προστάζει η πίστη τους. Στα μάτια τους οι χριστιανοί δεν είναι (αυτό που λένε πολλοί) «Λαός της Βίβλου», στους οποίους πρέπει να επιδείξουν ανοχή. Το αντίθετο! Το Κοράνιο γράφει για τους χριστιανούς ξεκάθαρα: «Ισοφωνούσι τοις λόγοις των αρνησαμένων εκ πριν. Φονεύσει αυτούς ο Θεός, ένεκεν των όσων αρνούνται» (Η

Μετάνοια 9:30,31). Οι τζιχαντιστές θεωρούν τους εαυτούς τους όργανα του Θεού, άρα όταν σφάζουν κάποιους δεν έχουν ευθύνη, αφού επιτελούν έργο υπακοής στο θείο θέλημα.

Για τους λόγους αυτούς θεωρώ ότι όσο το ΙΚΙΣ θα δυναμώνει τόσο θα πληθαίνουν οι πράξεις βίας και βαναυσότητας εναντίον των χριστιανών, όχι μόνο στη Μέση Ανατολή, αλλά και όπου υπάρχει προβολή των τζιχαντιστικών ιδεοληψιών. Πολύ φοβούμαι ότι ο ασκός του Αιόλου, που άνοιξε με την ευθύνη όσων υπέθαλπαν επί τόσες δεκαετίες ταλιμπάν και μουτζαχεντίν, άφησε ελεύθερους όλους τους καταστροφικούς ανέμους της μισαλλοδοξίας, του φανατισμού και της βαναυσότητας που κρύβεται πίσω από θρησκευτικούς μανδύες. Ήδη στις ισλαμοκρατούμενες περιοχές εξαφανίζεται συστηματικά η χριστιανική πίστη, καταστρέφονται έργα πολιτιστικής κληρονομιάς, σφαγιάζονται χιλιάδες αθώοι, στοχοποιούνται οι γυναίκες, εξανδραποδίζονται χιλιάδες παιδιά και γενικά επανέρχεται ο Μεσαίωνας με το σκοτεινότερό του πρόσωπο, αυτό του θρησκευτικού φανατισμού και της θεοκρατίας.

Κλείνοντας οφείλω να επισημάνω μια σημαντική διαφορά ανάμεσα στους τζιχαντιστές και τους χριστιανούς που προκάλεσαν στο παρελθόν θρησκευτικούς πολέμους και σταυροφορίες αλλά και αυτούς που σήμερα προβάλλουν τον φανατισμό και τη μισαλλοδοξία. Η διαφορά αυτή είναι ότι στην περίπτωση των χριστιανών, όσοι δρουν με αυτόν τον τρόπο κινούνται ενάντια σε όσα πρεσβεύει το Ευαγγέλιο, το οποίο προβάλλει την Αγάπη ακόμη και προς τους εχθρούς και επιδιώκει την ειρήνευση μέσω της συγχώρησης και της καταλλαγής. Αυτό τους καθιστά μη σωστούς χριστιανούς, ακόμη κι αν στηρίζουν την στάση τους σε εντολές και πρακτικές της Παλαιάς Διαθήκης. Αντίθετα, στην περίπτωση των τζιχαντιστών, όσοι με κάθε μέσο επιδιώκουν την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας επικράτειας του Θεού, με ό,τι αυτό σημαίνει για όσους δεν την επιθυμούν (βλ. εξαφάνιση), αυτοί εφαρμόζουν σε ακραίο βαθμό την ισλαμιστική τους πίστη και τελικά δικαιώνονται στα μάτια του Θεού τους.

Σημ. Τα χωρία του Κορανίου λήφθηκαν από Γιαννουλάτου Αν., Ισλάμ, Αθήναι 1985-Δ' Έκδ.

(περίληψη ομιλίας στη συγκέντρωση συμπαραστάσης υπέρ των Χριστιανών της Μέσης Ανατολής)

Πηγή: synodoiporia.gr